

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Z. K.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Filipem Pokorným
sídlem Na zábradlí 205/1, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2023, č. j. MPSV-2023/17693-421/1,
takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 10. 3. 2023, č. j. MPSV-2023/17693-421/1, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Filipa Pokorného, advokáta se sídlem Na zábradlí 205/1, 110 00 Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 10. 11. 2022, č. j. ABI-

4593/2022-08/09 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně vyřadil žalobkyni z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 11. 10. 2022 z důvodu maření součinnosti s úřadem práce.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve stručně shrnula skutkový stav a následně podotkla, že v projednávané věci není zjištěný skutkový stav sporný až na jednu skutečnost (telefonický hovor). Uznala, že na stanovený termín schůzky (11. 10. 2022) se skutečně nedostavila. Postih, který byl ze strany správního orgánu prvního stupně přijat, však je podle jejího názoru ve výrazném nepoměru ve vztahu k závažnosti skutku. V evidenci uchazečů o zaměstnání byla vedena více než rok. Po celou dobu si plnila veškeré povinnosti a účastnila se řádně schůzek. Následně se však dopustila prostého omylu a do diáře si nesprávně poznamenala čas konání schůzky ve dne 11. 10. 2022. V momentě, kdy si to uvědomila, se okamžitě pokoušela dovolat příslušné úřední osobě, avšak bez úspěchu. To se jí podařilo až následující den, avšak o tomto hovoru není ve spisovém materiálu učiněn žádný záznam, což je pochybení oprávněné úřední osoby. Proběhnutí tohoto hovoru tak zůstává jedinou spornou skutečností mezi žalobkyní a žalovaným.
3. Dále žalobkyně uvedla, že tvrzení o nesprávně poznamenaném termínu uplatnila již v rámci zmiňovaného telefonického hovoru, který nebyl zaznamenán do spisu. Neměla přitom dojem, že by mohl být obsah tohoto hovoru popřen a nebude k němu v rámci správního řízení přihlíženo. Rovněž žalobkyně poznamenala, že správní orgán prvního stupně ji sice zpravil o zahájení správního řízení, avšak před vydáním rozhodnutí ji neseznámil s podklady rozhodnutí a s jejich hodnocením. Kdyby tak učinil, byla by si bezesporu vědoma, že jí zmiňované skutečnosti nejsou brány v potaz.
4. Žalovaný podle žalobkyně naprosto rezignoval na prověření namítaných skutečností a spokojil se s jejich odmítnutím na základě procesního pravidla, že pokud by se telefonát udál, byl by bezesporu zaevidován ve správním spisu. Taktéž polemizovala s žalovaným užitým pojmem „účelový“ a podotkla, že si není vědoma jakéhokoliv zákonného předpisu, ze kterého by vyplýval zákaz sjednat schůzku mimo úřední hodiny.
5. Následně žalobkyně tvrdila, že správní orgány naprosto rezignovaly na respektování judikatury. V této souvislosti shrnula závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Ads 52/2021-31. Odkázala přitom i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 124/2013-82, ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015-30, či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017-28. K tomu podotkla, že v rámci správních rozhodnutí absentuje zohlednění všech okolností případu (např. předchozí bezproblémová spolupráce či snaha domluvit telefonicky novou schůzku). Správní rozhodnutí označila za stručná, obsahově zcela plytká a co se týče odůvodnění nedostatečná. Absentuje v nich judikaturou požadované posouzení proporcionality, v němž by byly všechny konkrétní okolnosti případu zhodnoceny. Správní orgány podle ní také rezignovaly na hodnocení jednotlivých důkazů. Pokud by správní orgány požadavky na posouzení všech okolností dodržely, dospěly by podle ní k závěru, že není osobou, která by zneužívala své postavení a znemožňovala vykonávat úřadu práce činnost.
6. Dále žalobkyně uvedla, že žalovaný se nedostatečně vypořádal se závěry namítaného rozsudku ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Ads 52/2021-31. Neuvedl totiž, v čem spatřuje zásadní odlišnosti obou případů, pro které není možné tento judikát v projednávané věci aplikovat. Postup žalovaného označila za zcela nepřezkoumatelný, a to i s ohledem na

zjevnou paralelu mezi oběma případy. V této souvislosti také poznamenala, že případy nejsou odlišné ani co se týče otázky zmaření pracovní příležitosti. Zaměstnání, které jí mělo být nabídnuto, totiž podle ní zjevně nebylo vhodným zaměstnáním ve smyslu ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Poukázala i na to, že karta s tímto volným místem byla vytištěna až dne 12. 10. 2022, tj. den po plánované schůzce, a nebyla ani faktickou součástí správního spisu. Žalobkyně tedy měla za to, že nabídka práce byla do správního spisu zanesena až *ex post* za účelem vylepšení argumentační pozice správních orgánů. Shora zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Ads 52/2021-31, tak označila za zcela přílehlavý.

7. Dále pak žalobkyně poukázala na to, že postup správních orgánů je ovlivněn její osobní situací. K tomu odkázala na skutečnost, že prochází procesem oddlužení, což na správní orgán prvního stupně klade vyšší administrativní zátěž. Také podotkla, že u Městského soudu v Praze brojí i proti jinému rozhodnutí žalovaného. To ji činí pro úřad práce problematickou osobou.
8. Závěrem žalobkyně shrnula, že žalovaný pochybil, když se nevypořádal se všemi námitkami, nedostatečným způsobem hodnotil důkazní prostředky a činil závěry na základě formalistického výkladu zákona v naprostém rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Navrhla tedy zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil, řízení zastavil a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně shrnul postup správních orgánů a skutkový stav. Následně obsáhle shrnul obsah podané žaloby. V souvislosti s námitkami vznesenými v žalobě poukázal na to, že povinnost dostavovat se ve stanovených termínech na úřad práce je jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání. Upozornil také, že není povinností nezaměstnaného být evidován v evidenci uchazečů o zaměstnání, přičemž s výhodami plynoucími z této evidence jsou spojeny i příslušné povinnosti. Dále zmínil, že při svém rozhodování vycházel i z ustálené judikatury, což je patrné již z odkazů na rozsudky uvedené v napadeném rozhodnutí. Dodržel taktéž princip předvídatelnosti práva. Odkázal na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a uvedl, že jak v napadeném rozhodnutí, tak v prvostupňovém rozhodnutí je dostatečně vysvětleno, proč je dán důvod k vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání. Poznamenal, že ačkoliv není prvostupňové rozhodnutí rozsáhlé, není nepřezkoumatelné.
10. Taktéž žalovaný vyjádřil nesouhlas s námitkou, že pochybil, když se s odkazem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu nezabýval telefonickým kontaktem žalobkyně s úřadem práce ve dnech 11. a 12. 10. 2022. K této námitce podle něj nebylo možné přihlídnout, neboť žalobkyně před vydáním prvostupňového rozhodnutí telefonický kontakt nenamítala a ze spisu vůbec nevyplývalo, že by k němu došlo. Podotkl, že správní řízení je vedeno zásadou písemnosti. Nadto tvrzení žalobkyně nemá oporu ve spisové dokumentaci a žalobkyně jej sama nikterak nedoložila.
11. Následně žalovaný s odkazem na ustanovení § 51 odst. 3 a § 52 správního řádu konstatoval, že listiny založené ve spisovém materiálu poskytovaly dostatek podkladů pro závěr, že žalobkyně mařila součinnost s úřadem práce. Toho se dopustila tím, že se nedostavila ve stanoveném termínu, přičemž neprokázala pro toto své jednání vážný

důvod, resp. žádný neuvedla, ačkoliv je podle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti její povinností toto učinit. Další došetřování tak již nemohlo přispět k objasnění stavu věci. Jelikož žalobkyně úřad práce nekontaktovala, jen obtížně mohl předjímat případnou existenci vážného důvodu, jenž nebyl doložen ani v odvolacím řízení, když žalobkyně nepředložila žádný důkaz ani provedení důkazu nenavrhl. O telefonickém hovoru se zmínila poprvé až v podaném odvolání, přičemž jméno referentky, se kterou hovořila, uvedla až v žalobě. Její tvrzení tak nemohlo být prošetřeno.

12. Rovněž žalovaný podotkl, že úřední hodiny pro zprostředkování zaměstnání jsou u správního orgánu prvního stupně vymezeny dobou od 8.00 hodin do 11.00 hodin. Termíny jednání sice nestanovuje pouze v těchto hodinách, ale obvykle tak činí. Žalobkyně si proto mohla povšimnout, že jí poznamenaný termín není obvyklý a spíše si tak svou chybu uvědomit.
13. Dále se žalovaný zabýval pojmem „ve stanoveném termínu“ s tím, že se musí jednat o konkrétní termín určený nejen datem, ale i časem, kdy se má uchazeč o zaměstnání na úřad práce dostavit. Taktéž uvedl, že na projednávanou věc nelze aplikovat žalobkyní odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Ads 52/2021-31. Ve věci tam řešené totiž uchazečka o zaměstnání schůzku zmeškala z důvodu záměny dat, přičemž ve druhém uvedeném termínu se na úřad práce skutečně dostavila. Nespolehlá se navíc pouze na pomoc úřadu práce, ale sama nové zaměstnání aktivně hledala. V projednávané věci se žalobkyně na úřad práce v zapsaném termínu ani následující den nedostavila a telefonický hovor nijak nedoložila. Dále žalovaný podotkl, že pokud by skutečně žalobkyně dne 12. 10. 2022 na úřad práce telefonovala, byl by o tom učiněn záznam do spisové dokumentace, což je běžnou praxí. V porovnání s okolnostmi vyplývajícími z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu tedy podle něj nelze pochybení žalobkyně považovat za bagatelní. Taktéž poznamenal, že z tvrzení žalobkyně lze vyvodit, že si byla vědoma, že se na schůzku má dostavit již v 8.00 hodin.
14. Žalovaný také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015-30. Zdůraznil, že žalobkyně v rámci správního řízení ani nenamítala případné zásadní negativní důsledky vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, protože postupoval správně, když s ohledem na zásadu koncentrace řízení se tímto blíže nezabýval. K principu proporcionality pak sdělil, že jelikož zákonodárce stanovil jako důsledek nedostavení se na schůzku bez vážného důvodu vyřazení uchazeče z evidence, pokládal tento postup za zcela proporcionální. Případné negativní důsledky pro uchazeče nelze bez dalšího považovat za vážný důvod. Nadto podotkl, že zákon o zaměstnanosti v daném případě nedával jinou možnost než žalobkyni z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadit.
15. Následně žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 182/2011-93, a uvedl, že v projednávané věci nebylo rozhodnutí o vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání takovým rozhodnutím, které by popřelo účel činnosti úřadů práce. Správní orgán prvního stupně podle něj nemůže bez dalšího omlouvat nedostavení se na schůzku z důvodu nesprávně zapsaného času, když mu zákon o zaměstnanosti ukládá za nedostavení se na schůzku bez vážných důvodů uchazeče o zaměstnání z evidence vyřadit. V tomto směru také citoval závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Ads 541/2018-30, a

- vedl, že správní orgán prvního stupně nemá zákonem danou možnost jakéhokoliv zmírnění tvrdosti zákona ani správního uvážení. V projednávané věci přitom nenásvědčovalo jednání žalobkyně snaze přistupovat k jejím povinnostem s pečlivostí.
16. Rovněž žalovaný konstatoval, že nabídku zaměstnání správní orgán prvního stupně vytiskl z počítače až následujícího dne po stanoveném termínu, neboť žalobkyně se na schůzku nedostavila. Pakliže by se na žalobkyně na schůzku dostavila, neviděl důvod, proč by správní orgán prvního stupně nabídku nevytiskl dne 11. 10. 2022 a nevložit ji do spisu. Ostatně je běžnou praxí, že se nabídka tiskne až na sjednané schůzce. Žalovaný pak žalobkyni přisvědčil, že předmětná nabídka zaměstnání nesplňovala požadavek na vhodné zaměstnání podle ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. I když však nebylo dané zaměstnání pro žalobkyni vhodné, nebylo důvodné se na stanovený termín nedostavit. Výtka žalobkyně, že jí nebylo správním orgánem prvního stupně nabídnuto zaměstnání nebo rekvalifikace, pak podle něj s projednávanou věcí nesouvisela.
 17. Taktéž žalovaný zmínil, že není rozhodující, zda k jednání žalobkyně došlo úmyslně. Míra zavinění se nezkoumá a rozhodné není ani to, že porušení povinnosti bylo způsobeno omylem, nedorozuměním či nedopatřením. Ve prospěch žalobkyně tak nelze zohlednit, že svého pochybení lituje, ani že po celou dobu svého vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání si své povinnosti řádně plnila. Zákon o zaměstnanosti neumožňuje přihlídnout k dosavadnímu způsobu plnění povinností uchazeče o zaměstnání. Stejně tak není rozhodné, zda se jedná o první či opakované nesplnění povinnosti.
 18. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, že ji správní orgán prvního stupně opomněl před vydáním prvostupňového rozhodnutí seznámit s podklady rozhodnutí a jejich hodnocením. V oznámení o zahájení správního řízení totiž byla žalobkyně poučena o svých procesních právech, kterých nijak nevyužila. Rovněž žalovaný poukázal na to, že žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně nesdělila důvody, pro které se ve stanoveném termínu na schůzku nedostavila. Tím podle něj porušila i povinnost vyplývající z ustanovení § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, přičemž tato skutečnost je taktéž důvodem pro vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence. Námitku, že je postup správních orgánů ovlivněn osobou žalobkyně, označil za založenou na spekulacích, pročť k ní nelze přihlížet.
 19. Z výše uvedených důvodů tedy žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu v celém rozsahu zamítl a žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení.

IV. Replika žalobkyně

20. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou ze dne 25. 8. 2023. V této replice konstatovala, že žalovaný neuvádí žádné relevantní důvody, kterými by přesvědčivě zpochybnil důvodnost podané žaloby, když uvedl řadu argumentů, které vůbec nesměřují do merita sporu. Jím provedená aplikace závěrů na skutkový stav je velice obecná, nekonkrétní a zpravidla postrádá bližší souvislost s rozhodnými skutečnostmi řešeného případu.
21. Dále se žalobkyně vyjádřila k prokazování telefonických kontaktů s úřadem práce. Uvedla, že telefonický hovor s úřední osobou, jehož obsah úzce souvisí s konkrétním řízením, je úřední osoba povinna do spisového materiálu zanést z vlastní iniciativy, což

přiznává i žalovaný. Porušení povinnosti vést řádně spis tak skutečně nemůže být kladeno k její tíži. S ohledem na její námitky přitom nic nebránilo žalovanému, aby kompletnost spisového materiálu prověřil. Skutečnost, že jméno konkrétní úřední osoby uvedla až v podané žalobě, podle ní není relevantní, neboť žalovanému je jistě známo, která úřední osoba v její věci rozhodovala. Žalovaný měl možnost zajistit si vyjádření této úřední osoby a také získat záznamy o realizovaných telefonických hovorech. Prověření existence telefonického hovoru podle názoru žalobkyně není novým dokazováním, které by bylo prováděno v odvolacím řízení. Jedná se pouze o prověření kompletnosti spisového materiálu v dané věci. Nebyla proto povinna činit žádné důkazní návrhy za účelem prokázání existence a obsahu telefonických hovorů. Byl to naopak žalovaný, který měl provést potřebné kroky, aby si ověřil, zda disponuje všemi podklady pro vydání rozhodnutí, neboť toto podezření mu mělo být z odvolacích námitek zřejmé.

22. Rovněž žalobkyně poznamenala, že pasáže obsahující polemiku s jejími pracovními návyky a finanční situací žádným způsobem nesouvisí s její žalobní argumentací ani meritem věci. S ohledem na výše uvedené tedy setrvala na svém žalobním návrhu i na všech svých žalobních námitkách.

V. Obsah správního spisu

23. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
24. Žalobkyně podala dne 26. 7. 2021 správnímu orgánu prvního stupně žádost o zprostředkování zaměstnání. Na č. l. 48 správního spisu se pak nachází kontaktní list obsahující záznamy o jednání s uchazečem o zaměstnání. V něm jsou zaznamenány schůzky, kterých se žalobkyně účastnila. Dále se z tohoto kontaktního listu podává, že schůzka za účelem zprostředkování zaměstnání měla proběhnout i 11. 10. 2022 v 8.00 hodin. Tento údaj žalobkyně potvrdila svým podpisem. Na tuto schůzku však podle zápisu v kontaktním listu nedorazila, protože jí nemohlo být zprostředkováno zaměstnání u společnosti X.
25. Následně tedy správní orgán prvního stupně oznámil žalobkyni zahájení správního řízení z moci úřední ve věci jejího vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu. Toho se měla žalobkyně dopustit tím, že se nedostavila bez vážných důvodů dne 11. 10. 2022 v 8.00 hodin na úřad práce ke zprostředkování zaměstnání. V rámci oznámení byla mimo jiné poučena o právech a povinnostech účastníka řízení. Mimo jiné bylo uvedeno, že má právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, na požádání být informována o řízení a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí. Dále bylo v rámci tohoto oznámení uvedeno, že se žalobkyně může k podkladům rozhodnutí vyjádřit písemně nebo ústně do protokolu u správního orgánu prvního stupně, a to do 5 dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Po uplynutí této lhůty pak bude ve věci rozhodnuto.
26. Žalobkyně se k podkladům rozhodnutí nijak nevyjádřila a správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, proti kterému podala žalobkyně odvolání. V něm uvedla, že dne 11. 10. 2022 v 8.00 hodin zmeškala schůzku s paní referentkou, protože si do svého diáře nesprávně poznamenala čas schůzky na 13.00 hodin. Stalo se jí to

poprvé, a tak se snažila ještě ten den omluvit a domluvit si jiný termín. Na úřad práce se již nedovolala a s paní referentkou mluvila až následující den. Telefonicky jí bylo sděleno, že její omyl není zákonný důvod pro zmeškání schůzky, a protože v tom nic jiného nebylo, neměla důvod nic doplňovat. S paní referentkou vše konzultovala po telefonu a snažila se svoji chybu napravit. Nemařila tedy součinnost s úřadem práce. Dále podotkla, že stále nemůže najít práci a že zřejmě bude muset změnit obor zaměstnání. Vyjádřila lítost, že jí správní orgán prvního stupně v tomto ohledu zatím nijak nepomohl. Závěrem upozornila na rozsudek ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Ads 52/2021-31, v němž se Nejvyšší správní soud podle ní zastal uchazečky o zaměstnání, která také zapoměla na dohodnutou schůzku na úřadu práce. Ze stejných důvodů tedy požádala žalovaného, aby jejímu odvolání vyhověl a zrušil prvostupňové rozhodnutí. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobkyně výslovně s takovým postupem souhlasila a žalovaný k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil s takovým projednáním věci nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
28. Podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti platí, že *uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31).*
29. Podle ustanovení § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti *uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)].*
30. Podle ustanovení § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti *se pro účely tohoto zákona rozumí vážnými důvody důvody spočívající v jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.*
31. Podle ustanovení § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
32. Podle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu *se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*
33. Podle věty první ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*

34. Žalobkyně v podané žalobě především namítala, že přijatý postih (vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání) je ve výrazném nepoměru k závažnosti skutku, kterého se dopustila, když se nedostavila ve stanoveném termínu na úřad práce. Dle svého tvrzení si nesprávně zaznamenala datum schůzky a následně věc řešila s oprávněnou úřední osobou telefonicky. Domnívala se, že k tomuto hovoru bude v rámci správního řízení přihlíženo. V rámci správních rozhodnutí podle ní absentuje zhodnocení konkrétních okolností případu.
35. Zdejší soud považuje předně za vhodné odkázat na závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se právě rozhodování o vyřazení uchazečů o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání a výkladu výše citovaných ustanovení zákona o zaměstnanosti, na kterou ostatně odkazovala v podané žalobě i žalobkyně. Podle této judikatury je sice jednou ze základních podmínek uchazeče o zaměstnání docházka na úřad práce ve stanovených termínech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ads 173/2008-144), nicméně při rozhodování o vyřazení osoby z evidence uchazečů o zaměstnání musí být nastolena rovnováha mezi mírou závažnosti porušení povinnosti a sankcí (viz bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017-28). Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání by mělo představovat až krajní opatření agendy úřadu práce a nikoliv jeho běžný nástroj (viz bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 124/2013-82, nebo bod 13 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2023, č. j. 2 Ads 269/2022-23). Pro posouzení, zda došlo k maření součinnosti s úřadem práce je třeba přihlížet ke konkrétním okolnostem případu, zohlednit porušení povinnosti a důvod takového porušení, zda k němu došlo úmyslně, z lhostejnosti, či v důsledku omluvitelného omylu (viz bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Ads 52/2021-31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015-30). Odmítnout je tedy třeba závěr žalovaného, že míra zavinění se v případě rozhodování o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání nezkoumá. Nedostatek intenzity porušení povinnosti je pak Nejvyšším správním soudem považován za důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti (viz bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017-28, bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Ads 52/2021-31, nebo bod 22 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č. j. 9 Ads 12/2024-29).
36. V rozsudku ze dne 25. 4. 2024, č. j. 9 Ads 215/2022-23, Nejvyšší správní soud dovodil, že *„pouhý omyl nebo opomenutí ze strany uchazeče není vážným důvodem, který by omluvil maření součinnosti s úřadem práce z důvodu nedostavení se ve stanoveném termínu, pokud není doprovázeno relevantními okolnostmi (srov. stěžovatelem citované rozsudky č. j. 4 Ads 161/2008-101 a č. j. 5 Ads 42/2014-19, obdobně nedávná usnesení NSS ze dne 23. 8. 2023, č. j. 9 Ads 23/2023-43, odst. [10], a ze dne 28. 3. 2024, č. j. 9 Ads 12/2024-29, odst. [23]). Tyto okolnosti mohou spočívat např. v tom, že jde o ojedinělé pochybení mající povahu lidsky zcela pochopitelného omylu za situace, kdy jinak uchazeč plní své povinnosti, případně sám i mimo součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce aktivně usiluje o získání zaměstnání (srov. již citovaný rozsudek č. j. 1 Ads 52/2021-31, odst. [26], usnesení NSS ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 Ads 216/2022-35, odst. [15], nebo již citovaný č. j. 9 Ads 12/2024-29, odst. [23]). V potaz je třeba brát také to, zda se uchazeč aktivně snažil svoje pochybení napravit, že za poměrně dlouhou dobu vedení v evidenci plnil své povinnosti a jeho pochybení nenese žádné znaky účelového vyhýbání se stanoveným povinnostem (srov. již citované rozsudky*

- č. j. 3 Ads 349/2017-28, odst. [25], a č. j. 1 Ads 62/2021-43, odst. [30]).“ (Srov. také např. bod 23 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č. j. 9 Ads 12/2024-29.)
37. Podle výše uvedených závěrů je tedy v případě rozhodování o vyřazení osoby z evidence uchazečů o zaměstnání třeba posuzovat konkrétní okolnosti případu a „*hledat proporcionalitu mezi těmito důsledky a závažností porušení povinnosti ze strany uchazeče o zaměstnání (respektive důvody, pro které povinnost porušil). Posuzování této proporcionality se musí promítnout do interpretace pojmu „vážný důvod“ a následně také do aplikace zákonných ustanovení na konkrétní případ.*“ (Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015-30.) Případné opomenutí nebo omyl uchazeče o zaměstnání, v důsledku kterého se nedostaví ve stanoveném termínu na úřad práce, přitom může být v kontextu dalších relevantních okolností vážným důvodem ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti. Zdejší soud tak má vzhledem k odkazované judikatuře za to, že pokud by skutečně žalobkyně omluvila včas svou nepřítomnost prostým omylem a své pochybení se snažila napravit s tím, že do té doby si své povinnosti řádně plnila a její jednání nenasvědčovalo účelovému vyhýbání se povinností, mohly by tyto okolnosti představovat i v projednávané věci vážný důvod ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti. Vzhledem k tomu tedy bylo pro posuzovanou věc relevantní, zda si skutečně žalobkyně omylem poznamenala nesprávné datum schůzky a záležitost následně řešila telefonickou omluvou s poukazem na tuto skutečnost. Ze správního spisu je totiž evidentní, že do té doby si žalobkyně své povinnosti ve vztahu k úřadu práce řádně plnila a na schůzky se řádně dostavovala, což správní orgány nijak nezpochybovaly.
38. Tvrzení žalobkyně v podaném odvolání, že si nesprávně zapsala čas schůzky do diáře a následně se věc snažila řešit telefonicky, v zásadě směřovalo k tomu, že správní orgán prvního stupně nevzal při svém rozhodování v potaz obsah telefonického hovoru, o němž musel vědět, neboť jej žalobkyně vedla s oprávněnou úřední osobou. Žalovaný nicméně k tomuto tvrzení s odkazem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu uvedl, že tvrzenou skutečnost neuvedla v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně, pročez k ní nelze přihlédnout. Nadto označil toto tvrzení za účelové s ohledem na úřední hodiny úřadu práce a na to, že se žalobkyně v odvolání nepřímo přiznala, že na schůzku zapomněla. Telefonický kontakt s úřadem práce, na který se žalobkyně odkazovala, podle něj nemá oporu ve spisové dokumentaci a pokud by k němu skutečně došlo, byl by o něm učiněn záznam.
39. Ohledně uplatnění ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu v řízení o vyřazení osoby z evidence uchazečů o zaměstnání nejprve odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 Ads 296/2020-30. V něm Nejvyšší správní soud uvedl: „*Co se týče řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, Nejvyšší správní soud doposud použití koncentrační zásady kategoricky nevyloučil. Této problematice se věnoval především ve výše citovaném rozsudku č. j. 8 Ads 136/2019 - 38 a rozsudku ze dne 9. 6. 2014, č. j. 5 Ads 42/2014 - 19. V obou věcech zdejší soud za specifických okolností daných případy shledal, že nelze použít koncentraci řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán I. stupně nesplnil své povinnosti podle § 2 a § 3 správního řádu – nevyzval uchazeče o zaměstnání, který byl z evidence vyřazen, aby doplnil rozhodující skutečnosti, ačkoliv měl indicie, že jsou dány okolnosti, na jejichž základě bude možno od vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání upustit. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud odkázal též na nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 188/04, v němž*

Ústavní soud uvedl: „Správní orgán je ze zákona povinen chránit práva a zájmy občanů (§ 3 odst. 1 správního řádu) a také jim poskytovat pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu (§ 3 odst. 2 správního řádu).“ Lze tedy shrnout, že pokud má v řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání správní orgán povědomí o rozhodných skutečnostech, které mohou vyřazení zvrátit, ale nemá je za prokázané, má v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů učinit potřebné úkony k řádnému zjištění skutkového stavu a případně vyzvat účastníka řízení k doložení tvrzených skutečností (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015 - 30); jinak ke koncentraci řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu dojít nemůže.“

40. S ohledem na tyto Nejvyšším správním soudem vyjádřené závěry nebylo v projednávané věci na místě, aby žalovaný bez dalšího postupoval podle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Naopak měl na základě uvedené námitky žalobkyně ověřit, zda správní orgán prvního stupně neopomněl vzít v potaz rozhodné okolnosti daného případu, či zda neměl alespoň Nejvyšším správním soudem zmiňované indicie (povědomost o relevantních rozhodných skutečnostech), na základě kterých by byl povinen vyzvat žalobkyni k případnému doplnění rozhodných skutečností. Především měl v tomto ohledu zjišťovat, zda skutečně došlo k telefonickému kontaktu, na který žalobkyně poukazovala v podaném odvolání a případně co relevantního bylo jeho obsahem. Dostatečný není v tomto ohledu ani poukaz žalovaného na účelovost uvedené námitky, kterou dovozoval ze znalosti žalobkyně o úředních hodinách úřadu práce a jejího nepřímého přiznání k tomu, že na schůzku zapomněla. Žalovaný sám ve vyjádření k žalobě připouští, že úřad práce nutně nestanovuje termíny pouze v úředních hodinách. Činí tak pouze obvykle. Nadto není nemyslitelné a ani neomluvitelné, že by si žalobkyně takovou souvislost neuvědomila, když se jednalo o relativně standardní hodinu pracovního dne. Skutečnost, že by žalobkyně zapomněla na schůzku na úřadu práce taktéž není rozhodná, neboť výše citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu v zásadě nečiní rozdíl v posuzování mezi zapomenutím na ní a nesprávným označením termínu (viz citovaný rozsudek ze dne 25. 4. 2024, č. j. 9 Ads 215/2020-23, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č. j. 9 Ads 12/2024-29). V podaném odvolání navíc žalobkyně zmiňuje opomenutí toliko v souvislosti s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a předtím jednoznačně uvádí, že si nesprávně poznačila čas do diáře, což měla správnímu orgánu prvního stupně (oprávněné úřední osobě) sdělit i při telefonickém hovoru.
41. Dostatečný pak není ani závěr, že uskutečnění žalobkyní tvrzeného telefonického hovoru nevyplývá ze správního spisu a pokud by k němu došlo, byl by o něm učiněn záznam. Nebylo na místě spoléhat se v tomto ohledu na správní spis, když žalobkyně tvrdila, že k hovoru skutečně došlo. V případě, že žalovaný neměl tvrzení žalobkyně za prokázané, měl učinit potřebné úkony k řádnému zjištění skutkového stavu a případně vyzvat žalobkyni k doložení tvrzených skutečností (viz např. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 Ads 296/2020-30).
42. Bylo by také přehnaně formalistické požadovat po žalobkyni, aby po zahájení správního řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání upozorňovala správní orgán prvního stupně na telefonický hovor, který s ním ohledně svého nedostavení se ve stanoveném termínu vedla (ostatně hovor měl být veden se stejnou úřední osobou, která svým jménem podepsala v rámci správního řízení o vyřazení z evidence uchazečů o

zaměstnání i oznámení o zahájení správního řízení). Na tom nic nemění skutečnost, že žalobkyni byla v rámci oznámení o zahájení řízení poučena o možnosti vyjádřit se do pěti dnů k podkladům rozhodnutí (její námitka v tomto směru není důvodná, jak bude rozebráno dále). Bylo totiž na správním orgánu prvního stupně, aby v rámci své povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) i bez připomenutí žalobkyně případně přihlédl k obsahu telefonického hovoru, o kterém měl vědět a ze kterého mají vyplývat okolnosti relevantní pro posouzení věci.

43. S ohledem na výše uvedené důvody tak zdejší soud uzavírá, že žalovaný náležitě neposoudil to, zda se správní orgán prvního stupně řádně zabýval chováním žalobkyně po jejím nedostavení se na úřad práce ve stanovený termín. V tomto ohledu měl především zjišťovat, zda skutečně došlo k žalobkyní tvrzenému telefonickému kontaktu, potažmo zda byl jeho obsah nějakým způsobem pro posouzení věci relevantní. O tomto telefonickém kontaktu totiž měl správní orgán prvního stupně vědět, neboť žalobkyně měla podle svého tvrzení kontaktovat právě něj (oprávněnou úřední osobu). Tvrzení žalobkyně však žalovaný nesprávně odbyl toliko poukazem na koncentrační zásadu, účelovost vznesené námítky a tím, že ve správním spisu se o telefonátu nenacházejí žádné podklady.
44. Pro úplnost je na místě ještě dodat, že zdejší soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že správní orgán prvního stupně ji opomněl seznámit s podklady rozhodnutí a s jejich hodnocením. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu totiž nevyžaduje, aby byl účastník řízení ze strany správního orgánu seznámen s podklady rozhodnutí a jejich hodnocením. Účelem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je „*dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 55/2020-35). Toto právo přitom předpokládá aktivní roli správního orgánu, který musí účastníky řízení vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 2 As 284/2015-41, nebo ze dne 25. 2. 2022, č. j. 5 Ads 315/2019-38). Takovou výzvu nadto lze kombinovat i s jinými procesními úkony. Podle právní věty k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243 (publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS), totiž „*[n]ení samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.*“ Správní orgán prvního stupně tedy svou povinnost vyplývající z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu náležitě splnil, když spolu s oznámením o zahájení správního řízení poučil žalobkyni o tom, že má možnost vyjádřit se do 5 dnů ode dne doručení k podkladům rozhodnutí s tím, že po uplynutí této lhůty bude ve věci rozhodnuto.
45. Ani námitku, že postup správních orgánů je ovlivněn osobní situací žalobkyně, zdejší soud neshledal důvodnou. Ztotožňuje se v tomto ohledu s žalovaným, že se jedná toliko o námitku spekulativní povahy, která není ničím podložena. Ani z žádných podkladů založených ve správním spisu se nepodává, že by správní orgány byly při svém rozhodování motivovány rozhodnout v neprospěch žalobkyně právě s ohledem na

žalobkyní zmiňované skutečnosti. Nelze také přehlédnout, že žalobkyně uvedenou skutečnost nikdy v průběhu správního řízení nezmínila a nepodala ani námitku podjatosti podle ustanovení § 14 správního řádu.

46. Již pouze zcela na závěr zdejší soud podotýká, že žalobkyní k podané žalobě přiloženou kartu volných míst s nabídkou společnosti X jako důkaz neprováděl. Tento podklad totiž již byl součástí správního spisu (č. l. 34). Platí přitom, že správním spisem se nedokazuje (viz např. bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022-88). Nadto pro rozhodnutí zdejšího soudu z něj nic relevantního nevyplývalo.

VII. Závěr a náklady řízení

47. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru o důvodnosti podané žaloby, pročež napadené rozhodnutí zrušil. Závěry žalovaného totiž nebyly správné a skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Věc zároveň zdejší soud vrátil dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. a prvostupňové rozhodnutí nezrušil zejména s ohledem na to, že se jedná o toliko výjimečný postup a vytýkané vady může zřejmě napravit i žalovaný v rámci odvolacího řízení. Zdejší soud nemohl rozhodnout ani o zastavení správního řízení, když zákon mu učinění takového výroku nedovoluje.
48. V dalším řízení bude žalovaný vázán právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na tvrzení žalobkyně o proběhlém telefonickém hovoru se správním orgánem prvního stupně bude muset zejména náležitě posoudit, zda se správní orgán prvního stupně dostatečně zabýval právě chováním žalobkyně poté, co se nedostavila na úřad práce ve stanovený termín. Za tímto účelem náležitě zjisti skutkový stav. Na základě učiněných zjištění pak správní orgány řádně posoudí, zda jsou dány zákonné důvody pro vyřazení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání, a to s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Při tomto posouzení vezmou náležitě v potaz i závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se rozhodování o vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání, které byly výše shrnuty, a své rozhodnutí náležitě odůvodní.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila proti žalovanému, jenž ve věci úspěch neměl.
50. Náklady řízení žalobkyně tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady na odměnu jejího zástupce za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po 3 100 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva úkony právní služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Žalobkyni nebyla přiznána odměna jejího zástupce za úkon právní služby spočívající v podání repliky, jelikož se nejednalo o úkon provedený účelně. Zdejší soud totiž podání repliky žalobkyni neuložil a žalobkyně v ní v zásadě toliko odmítla názor žalovaného uvedený ve vyjádření k žalobě. Pro věc tedy nepřineslo podání repliky nic nového. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zahrnují náklady řízení v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. též částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je zástupce žalobkyně

povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 22. srpna 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce